

جنبه های نمایشی داستان به عیادت رفتن کر برهمسایه ی رنجور خویش

میشم امانی

۱- دانشجوی کارشناسی ارشد رشته هنرهای نمایشی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد فردوس، ایران

چکیده

بسیاری از داستان ها و تمثیل هایی از متون نظم و نثر فارسی آمده ظرفیت تبدیل شدن به نمایشنامه را دارد. از جمله این حکایت ها و تمثیل ها، حکایت های مثنوی معنوی است مولوی با زیبایی تمام و شناختی که از شخصیت هایش دارد بخوبی آنان را پرورده و معرفی نموده است از آن جمله داستان به عیادت رفتن کر بر همسایه رنجور خویش که جلال الدین باز بیایی اصل داستان و شخصیت ها به نمایش در آورده است در این مقاله جنبه های نمایشی این حکایت از مثنوی را بررسی می نمایم. در فرهنگ فارسی، واژه های دیگری همچون کالیو و کلیاوه مترادف کر به کار رفته است. کر همواره با کور در شعر مورد توجه شاعران بوده و در مفاهیم کنایی و استعاری هم به کار رفته است؛ مثلاً محارم دربار شاه را گفته اند باید کور و کر باشند، یعنی اسرار دربار را منتشر نکنند. کر در اینجا به معنای واقعی نیست و فرد واقعاً قدرت شنوایی دارد، ولی باید خود را به ناشنوایی بزند. در اجتماع ممکن است که انسانها نتوانند به دلیل بعضی از زمینه های ذهنی با هم به تفاهم برسند و دلیل دریافت نادرست از سخن یکدیگر است. در داستان کر و کر سخنان مریض را خوب دریافت نمی کرد و مریض نگرانی درونی از کر داشت و این باعث شده بود که در این ملاقات که در حقیقت برای انجام دوستی و آشتی صورت گرفته بود به دشمنی بیشتر و نگرانی شدیدتری تبدیل شود.

کلیدواژه ها: جنبه نمایشی، عیادت رفتن، همسایه رنجور، کر